

1999 márciusában

Belgrádban, egy kerek
asztal tetején,
Ivan két kézzel veri
valami ócska szerb dal
ritmusát,
miközben Goran,
az asztal alatt,
a terítő szélével törli
le arcomról
a pálinkától kicsordult
könnyeket.

A sziréna hangjára
Ivan üvölni kezd,
én a terítőbe kapaszkodok,
míg Goran a lábaim közt
utat tör magának,
valami szabadság felé.
Azt lihegi, az orosz nők
mind kurvák,
de én kivétel vagyok.

Ivan addig üvölt,
míg az ablakok,
a detonáció után,
abba nem hagyják
a remegést.
A végére kihúzom
a könyöke alól
az abroszt.

Nem találunk hidat,
amin át mernénk menni.
Ivan két órán át
számol és járkal
az autó mellett fel-alá.
Aztán a Szabadság hídra
bök rá, remegő kezével.
Táskámban Goran képét
úgy gyűrom össze, hogy
ki sem kell vennem
az öklömet.

Szibéria

Újra és újra havazik.
Néha hullás nélkül is
havas lesz minden zsinór.
Mintha a szárítókötél belsejéből
bújna ki éjjelente a hó.

S ha a kesztyűdet elveszíted,
apró kristályokat építenek
a fokok a kezedben
folydogáló vérből.

*

Az égből ereszkedik a hideg,
szétoosztja magát a köveken lassan.
Húzza a szén
kezemből kifelé a vödröt.

A szomszéd kecskét hajt haza,
sáros a lába, nagyokat csap
a kecske hátára.
Belekapaszkodnék, csak húzzon el
az ajtó elől.

*

Az Urál lábánál állok,
a másik felén ott kell
hogy legyen egy férfi,
integet valahol,
felém integet,
de nem nevet,
csak mutat felém
egyre.

*

Egészen apró
részekre szakadtam
belülről.
Mint a szilánkok,
szűrják a keringésben
a szívem, ha az oldalamon
fekszem.

*

Az ablakot mosom.
Ivan a lábaim közt
mozgatja a létrát,
kihajolok,
a létrával együtt
dől a délután.

Meg kéne kapaszkodni.

Csillagok

Térdel a nyár,
30 éves vagyok.

Nézem az eget.
Nézem, ahogy néz
vissza rám a nap.

Elképzelem, hogy
olyan vékony vagyok,
hogy beleférek egy árnyékba.

Porzik minden,
mintha lassan morzsolódna
apró darabokra a táj.
A lábamat nem emelem,
csíkokat húzok a porba
magam után,
mint árnyékot húz
ember mögé a nap.

A lépéseidet keresem.
Mozdulataimban
a te tétovaságodat.
Miért próbálsz engem,
ha előre tudod úgyis,
hogy mennyit bírok el?

Állok a napon.
Lógó karokkal várok.
Az izzadtságcseppek
a gerincem vonalán
csúsznak egymás után.
A nevedet próbálom kiköpni
a számból, de nem jön ki
hang a torkomon.

Anyám arcára
szögekkel verted rá
ezeket az apró ráncokat.
A köhögésétől félek.
Nem meri kimondani,
de látom, ő sem tud mit kezdeni
az életben maradásommal.

*

Utakat keresek hozzád, uram,
de lelész az útról minduntalan,

mielőtt még a nyomodra akadhatnék.
Mély figyelemmel söpröd el lábnyomaidat,
pedig előbb-utóbb mindbe belelépek majd.
És bánt ez az ostoba szédülés,
hogy nem talállak.

Állok a napon.
A hátamon
egyeneseket húz,
rácsot rajzol
izzadságból a nap.
Szájamból kiszárad
az élet minden neve.
Fölém hajol az ég,
a vállaimat nyomja,
szilánkok pattannak le
a gerincem széléről.

Térdel a nyár,
mintha nem tudna
múlni.
Darazsak ülnek a fákon,
az árnyék a fa alatt liheg,
gyorsan szívja be a beton
a pocsolyányi vizet.
Ahogy felemelem a talpam,
a fűszálak összeesnek.
Sárga lábnyomokat hagyok
magam után a kertben,
kiszívja az árnyékom
színét is a nap.
Harapom a számat,
fogaim vége
már egészen véres.

Estig lihegek,
a nyelvem annyira
kiszárad, hogy
köpni sem tudok.
A számban maradnak

a meggymagok,
tágítják, feszítik
az arcomat.

Szavakat keresek hozzád,
de nem tudlak megszólítani.
Szavakat próbálok hozzád illeszteni,
de mind kihullik a számból.

*

Amerre én lakok,
görbék az utcák,
magasak a kurvák,
és esténként kiszúrják
az eget a csillagok.

Párologsz belőlem.
Egy-egy nap múltán
egyre kevesebb marad
belőled körülöttem.
S valahogy máshogy hiányzol,
kényelmetlenül.
Nem tudom megtalálni a helyed.

*

Úgy maradtam itt,
mintha célod lett volna velem.
De nem találok
magamon fogást,
nem találok lépéseket,
s valamirevaló irányt sem.
Úgy hagytál itt az életbe hajítva,
mintha soha el se kéne mennem innen.